

Maandag en dinsdag 1 en 2 oktober 2012.

Deze twee dagen hebben we inkopen gepland: elektrisch materiaal zoals kabels, stopcontacten, schakelaars, lampen, enzovoort... bij New Amza, verf bij Teddy Paint...

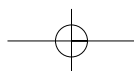
Maar eer we aan onze aankooprondes kunnen beginnen moet ik naar Memisa om de \$20.000 te gaan ophalen die op onze vraag (Yves vanuit België) ter beschikking zou liggen. Dat geld is er niet, het staat wel al op de rekening van Memisa Kinshasa. Ik vermoed dat ze op veilig spelen en dus niet zoveel geld in huis willen hebben. Ik moet het zelf gaan ophalen maar dat kan zomaar niet. De boekhouding vult enkele papieren in en die moeten door twee hoofdverantwoordelijken getekend worden (Waarom hebben ze dat niet op voorhand gedaan?). Eén van hen is ter plaatse maar de andere, Dr. Emery (zie vorig jaar) is enkele dagen met verlof; vervelend voor mij. Emery wordt opgebeld: we mogen bij hem langsgaan, hij zal thuis tekenen. Hij ontvangt me hartelijk, tekent en op mijn vraag of de bank dat geld wel in huis heeft en of ze het me daar gemakkelijk zullen meegeven, belt hij de bank op dat er een blanke \$20.000 zal komen ophalen.

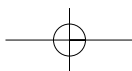
Met Camille als chauffeur rijden we naar de bank op de 'Place Commerciale' van de 'septième rue' en Camille gaat met mij mee naar binnen om me aan de verantwoordelijke voor te stellen. En dan is het wachten hé. Twee uur duurt de procedure eer ik de dollars krijg: "\$20.000 is veel geld, papa, het moet uit de kluizen gehaald worden, de papieren moeten in orde zijn, er moet getekend worden en het moet dubbel geteld zijn." Camille is gelukkig in de omgeving als ik het geld in ontvangst neem. Hij begeleidt me naar de auto die vlak voor de deur staat.

Aan de overkant van de Place koop ik bij Vodacom een nieuwe telefoonkaart. Ik ben voor de vijfde keer in Congo en heb nu al voor de vijfde keer een ander telefoonnummer. Gelukkig meldt de koper dat ik gratis de roaming kan activeren zodat ik vanuit het buitenland kan blijven bellen. Ik onthoud dat, doe er voorlopig niets mee maar misschien is dit wel hét middel om mijn Congolees nummer langer dan drie maanden te behouden. Terwijl we naar Kinshasa rijden overleg ik met King hoe en wat we hiervoor kunnen doen. King zal alleszins een rol te spelen hebben. We besluiten dat ik hem wat dollars zal achterlaten, dat we om de maand ongeveer eens zéér kort met mekaar zullen telefoneren en sms'en en dat hij om de anderhalve maand wat 'unités' op mijn kaart zal laten 'flashen'. Met Yves moet ik nog afspreken hoe hij dat zal doen. Als ik voor Benoit, Herman en Yves telefoonkaarten zal kopen, morgen of overmorgen, zal ik zeker de roaming voor Yves en mezelf activeren.

Unités flashen?

Verkopers van telefoonkaarten en 'unités' kunnen, als je daarvoor betaalt uiteraard, met hun telefoon 'unités' op je telefoonnummer zetten. Als King dus, bijvoorbeeld, aan zo'n verkoper \$1 geeft en mijn nummer, dan zet die verkoper dat bedrag op mijn telefoonnummer. Na die actie krijg ik dan op mijn Congolees nummer een sms met het bedrag dat ik nog ter beschikking heb. Dat heet hier 'flashen'.

Camille brengt mij naar de Kapucijnen. Ik wil mij van al die dollars ontdoen en breng ze naar mijn kamer. Daar zijn ze veiliger dan in een auto.

We rijden naar Kinshasa centrum. Bij New Amza doen we onze eerste aankopen. Plots staat Benjamin voor onze neus. Zowel hij als wij zijn verrast hem te zien. Terwijl het personeel van New Amza onze bestellingen klaar maakt, gaan we langs bij Essor (allerhande medisch materiaal) dat daar ergens om de hoek gelegen is. Essor is het filiaal van Michiels (Brussel) in Congo. Vader Michiels kwam van de trap toen wij daar binnenkwamen. We begonnen de conversatie in het Frans en waren beiden aangenaam verrast, de een van de andere dat we Vlamingen zijn. Het type halogeenlamp voor de operatielamp waarnaar we op zoek zijn, ik toon ze hem, kent hij niet. Nochtans, als ik mij niet vergis komt die operatielamp uit zijn boetiek.

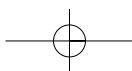
Bij New Amza laden we onze 'marchandise' op en trekken op zoek naar Teddy Paint om verf te kopen. We hebben het adres maar dat vindt Camille niet echt een hulp. Naar hij zegt zou men beter omschrijven in welke omgeving en in welke gemeente van Kinshasa men moet zijn. Het enige wat we weten is dat de straat van Teddy Paint ergens in een zijstraat van de Boulevard des Poids Lourds gevestigd is.

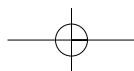
We rijden dus die richting uit en vragen informatie aan een van de vele politieagenten die langs de weg staat. Op zijn aanwijzen rijden we verder, vragen nog ergens de weg en rijden een straat in die ons aangewezen wordt. Wat verder, het is daar echt een wirwar van straatjes, vragen we nog eens de weg. Teddy Paint vinden we niet maar tijdens onze zoektocht botsen we per toeval op een verffabriek: Camaïeu. Uiteraard rijden we het terrein van die fabriek op om informatie te vragen en dat blijkt een goede zet te zijn. Ze kunnen daar in ongeveer één uur tijd exact die verf maken die we nodig hebben in

de kleur die we willen: grijze epoxyverf. Ik kies een zacht grijs omdat onder andere de kleur van bloed hiermee goed contrasteert. Wij moeten 's namiddags nog andere adressen aandoen en wachten dus liefst niet. Dat is hen geen probleem, we mogen de verf morgenvoormiddag ophalen. De prijs is interessant: \$75 per kilogram. Dat is niet weinig maar valt wel erg mee omdat we per kilogram kunnen bestellen. De verf van Compactuna die in Zaventem in beslag genomen werd, kan je alleen maar in verpakkingen (kit) van 10 kilogram bestellen voor een bovengenoemde prijs. Dat is een pak van elf kilogram. Voor de drie, vier kilogram die ik nodig heb, zal ik dus beduidend minder betalen. Het ontdekken van die fabriek is in feite een geluk bij een ongeluk. De baas van de fabriek, een Libanees, doet zijn best om sympathiek te zijn, zijn secretaresse doet dat niet: zij is sympathiek.

We rijden weer naar Kinshasa centrum. We willen nog wat reservemateriaal voor het onderhoud van de twee airco's van de operatiezalen aankopen. Dat en twee nieuwe wielen voor de materiaalkoffer zullen we zeker vinden in een van de vele quincailleries hier. Zo'n winkeltjes staan barstensvol gepropt met alles wat voor 'metaalwaren' kan doorgaan. Het is steeds weer verwonderlijk dat ze in zo'n onoverzichtelijke boel, waarin zelfs een kat haar jongen niet terugvindt, er zonder problemen in slagen juist dát op te diepen wat gevraagd wordt.

's Avonds, terwijl Dieudonné, frère Joseph en ik in de refter na het avondmaal nog wat babbelden, komt plots een meute Italianen binnengewaaid. Alle rust is ineens verdwenen door het luidruchtige Italiaanse gekwetter. Ze zijn met zijn achten. Eens ze aan tafel zijn vullen ze de hele refter met veel, zeer veel getetter en lawaai.

Middernacht tussen maandag en dinsdag.

Het heeft deze nacht erg geonweerd. Eén donderslag was zo hevig dat het hele gebouw daverde. Het heeft ruim een uur gegoten met een intensiteit die ik hier nog niet heb meegemaakt: echt indrukwekkend.

Dinsdagmorgen rijden we, Camille kwam mij ophalen, eerst naar Memisa. King is nog niet aangekomen, hij zit ergens vast onderweg. Het is nog altijd aan het regenen. Bij Memisa willen ze de rekening van New Amza niet hebben. Ik moet die zelf maar gaan betalen want ik heb nu toch geld. Bon, we rijden dus weer naar de 'cinquième rue' om wat geld te halen. King is ondertussen aangekomen. Met ons gedrieën rijden we eerst naar New Amza om te betalen en nog wat lampen mee te nemen.

Dan rijden we naar de verffabriek. Het is zeer druk onderweg.

Als we weer in Kinshasa zijn, willen we enkele zaken bezoeken waar ze cisternes verkopen. Camille had ons gisteren gezegd dat hij er twee wist zijn in Kinshasa centrum. Ik ben niet erg onder de indruk van de kwaliteit van de cisternes die het eerste bedrijf verkoopt. Het tweede bedrijf, Bachoolamy in de Avenue Flambeau rechtover de brouwerij Bralima, verkoopt cisternes van zeer goede kwaliteit. We nemen een kijkje en ik schrijf het adres op. Na de missie in Katako-Kombe wil ik hier met Benoit Braeckman langskomen.

Dan bel ik Frédérique Bastogne op met de vraag of we zijn bedrijf Allstone kunnen bezoeken. Dat kan maar hij is thuis en niet op het bedrijf. We spreken af aan het station van Kinshasa, hij zal dan voorrijden: "Dat is gemakkelijker dan de weg uit te leggen, het is onmogelijk te vinden." Bij Allstone maken ze cisternes en één van hun specialiteiten is cisternes vanaf één kubieke meter, uit te breiden tot 300

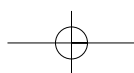

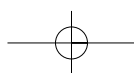
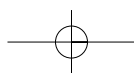
kubieke meter: dat is van 1.000 liter tot 300.000 liter (kits met UV-resistente kunststofplaten van één vierkant meter). Zo'n kits zijn zeer interessant omdat ze tijdens het vervoer relatief gezien weinig plaats innemen; kunststof weegt ook niet overdreven veel. De transportkosten zijn dus minimaal. Frédérique geeft ons de uitleg die we vragen. Als we vanuit Katako-Kombe weer in Kinshasa zijn wil ik ook hier met Benoit Braeckman nog eens langskomen.

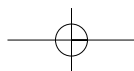
We rijden terug naar Kinshasa centrum voor nog wat 'bricolles'. Rond half vijf zit onze dag er op. Ik stel voor om een pint te gaan drinken op een terrasje aan de 'Place Commerciale' van de 'septième rue'. Zo gezegd, zo gedaan.

De avonduittocht komt al stilaan op gang. Achter ons rijdt een autootje in het gat van een wit busje: gelukkig zonder erg, amper een buil. Er zijn hier belangrijker dingen om van wakker te liggen. Driehonderd meter verder, zijn er twee accidenten met merkbaar belangrijker blik- en glasschade. Dat is eigenlijk wel straf: voor het eerst in vijf jaar zie ik hier twee accidenten met schade en één zonder erg. Het is amper voor te stellen dat ik er gedurende die vijf jaar niet elke dag meerdere gezien heb. Het verkeer is een gekkengedoe.

Als we willen uitstappen op de 'Place Commerciale' bedenkt King zich tamelijk plots dat hij nog wat inkopen moet doen van 'dingen' om meenemen naar Katako-Kombe. Morgen moeten we vóór de middag de check-in doen van al onze bagage, handbagage uitgezonderd. Die pint zal voor een andere keer zijn.

Camille brengt me naar 'huis' waar ik hem op een 'sucré' trakteeer. Camille drinkt geen alcoholische dranken. Ik drink een koele pint. Het is mijn eerste drinken sinds het ontbijt, we hadden zelfs geen tijd voor wat middageten. Camille, is dankbaar voor de traktatie. Hij is niet alleen een goede en rustige chauffeur, hij is ook mecanicien van opleiding en een begenadigd verteller. Nu heeft hij het over zijn kinderen, zijn vrouw die hem sinds kort in de steek gelaten heeft, zijn dromen in verband met het huisje en tuintje dat hij gekocht heeft, de Congolese chauffeurs en hun nonchalance met de motoren van hun voertuig, ...

Vooraf was een planning van onze 'dinsdag uitstap' niet echt mogelijk zodat we ons tijdens de rit realiseerden dat we wat dubbele trajecten aflegden: zo konden we gerust de zoektocht naar de verffabriek en een bezoek aan Frédérique Bastogne (Allstone) gecombineerd hebben want beide bevinden zich in Kingabwa. Kingabwa is een gigantisch industrie- en woongebied; bij het verlaten van Kinshasa voorbij Ndolo links van de 'boulevard des Poids Lourds'. Any way, het is goed om weten voor een volgende keer.

Het leven in Kinshasa is er voor de gewone inwoners, bijna allemaal dus, geenszins op verbeterd. Op bepaalde uren is het verkeer een nog meer onontwarbare chaos dan gemiddeld. Verkeersregels bestaan hier ogenschijnlijk niet. De chauffeur die het meeste durft, raakt het rapst vooruit. Iedere chauffeur wil als eerste het enige, dikwijls te smalle gat inrijden. Overal sleuren, laveren sjouwers hun gammele en veelal overladen karretjes van her naar der. Ze zijn geenszins te benijden. In een bij momenten helse hitte versjouwen ze werkelijk 'du n'importe quoi': zakken maïs, bakken bier, zakken houtskool, autowrakken of ander oud ijzer, massa's

zware planken, zware zakken cement, ... Geen enkele chauffeur gunt hen een plaatsje en geeft hen pas voorrang als het niet anders meer kan.

Voetgangers zijn hier loslopend wild en de nu bijna afgewerkte Boulevard Lumumba heeft die situatie alleen maar verergerd. Dat er zebra-paden op de weg geschilderd zijn is een vooruitgang maar de chauffeurs hebben verre van allemaal door dat die ook moeten gerespecteerd worden. Hier en daar staat er een politieagent bij een zebra-pad en soms helpt die dan de voetgangers veilig over te steken. Nu zie je wel, als het zeer druk is, dat de voetgangers zich laten gelden tegenover de chauffeurs die hen niet respecteren. Die chauffeurs worden zonder pardon de huid vol gescholden, soms door meerdere voetgangers tegelijk. Er zijn er zelfs die met veel gestes op de gevaarlijke auto's kloppen of stampen. Wie weet leidt dit tot een beter gedrag?

